

COL·LABORACIÓ

# Tornem-hi



**XAVIER MAUREL**  
ECONOMISTA

EL BALANÇ (econòmic) de les vacances estiuenques ha estat ben positiu, amb un increment (7%) del turisme exterior i interior, ajudat en certa manera per les tensions bèl·liques en altres països mediterranis. Justament aquest fet ha desencadenat, en el mateix període de temps, un allau mai vist d'immigració procedent del nord d'Àfrica. Uns fets als quals cal afegir dues qüestions més que plantegen noves tensions arreu del món i especialment a Eu-

ropa: una és l'actual recessió de l'economia xinesa i el seu impacte negatiu a tot arreu. Una segona qüestió és l'actual crisi econòmica i política de la Unió Europea. La immigració a països europeus s'ha multiplicat enguany per tres. Fugir de guerres interminables, sense ajut suficient dels països del nord mediterrani, i acompanyades de l'aparició d'un nou terrorisme nomenat "califat", és ben comprensible. En el que portem d'any, Grècia ha rebut

124.279 refugiats; Itàlia 98.500; i Alemanya, per la seva banda, preveu acabar l'any en curs amb 800.000 estrangers nous. Per contra, països com Àustria, Hongria i la Gran Bretanya es neguen a qualsevol admissió, tot i que Londres s'ha vist pressionada per milers de persones que tracten d'entrar-hi pel túnel de la Mànega. La Xina es troba en una seriosa recessió de la seva economia, com posa en evidència l'aguda crisi de la seva borsa. La causa principal n'és la frenada del comerç internacional amb l'afegit d'una gran bombolla immobiliària. Un error que es repeteix arreu: l'estancament de l'economia japonesa que dura ja 30 anys; els orígens del crac americà de l'agost de 2007; seguit per la Gran Bretanya i, és clar, per Espanya.

Tots per la mateixa causa. Una causa que ha generat arreu grans desequilibris socials de difícil solució especialment a la Xina, que no troba com resoldre-ho degut a les grans dimensions del seu problema. L'allau d'immigració a Europa i la crisi econòmica xinesa estan impactant amb força tant en la política europea –insuficient, lenta i desaparionada– i en l'economia europea pràcticament estancada. Les mancances polítiques de la Unió estan faltades d'una única política exterior i d'una política de defensa integrada. I les mancances de política econòmica que tots patim, alguns més que uns altres, no s'esmercen a trobar solucions realistes a l'endeutament de molts països de la Unió, ni en el d'una política fiscal única. Aquestes polítiques

fan més possible un trencament de la Unió que no un enfortiment de la seva reconstitució.

En l'actual conjuntura crítica, només un país de la Unió, Espanya, manifesta, per boca del seu president, un cofoisme desmarxat. En efecte, afirma que l'economia del país és tot un exemple per a la resta dels nostres veïns europeus; oblidant, com tenen per costum molts professionals de la política, que una empenteta al creixement no fa primavera; i que, de fet, Espanya no va bé perquè els seus ciutadans no van bé. Mentrestant, el president de Catalunya –i amb ell els de la "llista"– es limiten a vendre fantasies irrealitzables per tal d'amagar la seva desastrosa gestió. És de sentit comú que, tots plegats, comencin a tocar de peus a terra.